

Lucie Pokludová

„Otevřít oči ... a mít kliku“

Fotografie

21. listopadu 2025 – 2. ledna 2026

Spojení slov „MÍT KLIKU“

se v hovorové češtině pojí s významem mít štěstí nebo být náhodou v něčem úspěšný a vlastně mnohdy i bez velkého úsilí.

MÍT KLIKU v životě ... a prožít jej spokojeně

MÍT KLIKU v nemoci ... a překonat ji

MÍT KLIKU na partnera ... a strávit s ním spoustu hezkých chvil

MÍT KLIKU na práci ... a strávit tak značnou část života tím, co vás naplňuje a baví

Rčení „mít kliku“ pochází z němčiny, konkrétně z obratu "das Glück haben," doslovně "mít štěstí." V počeštěné formě se "Glück" změnilo na "klika" a tak vzniklo toto slovní spojení. Slovo „klika“ však také naznačuje spojitost s dveřmi, což může také znamenat, že lze pomyslně, či fakticky otevřít ty správné dveře a vstoupit, vidět, vnímat ...

a mnohdy také fotit.

Ach, mít tak kliku a šanci vstoupit v dětství do pohádky. Mít stále kliku od dveří, které jsou pro vás domovem.

Pro mnoho lidí je také důležité mít kliku od dveří do chrámu Páně a tedy i k víře. Klika ke dveřím školy či knihovny je příslibem se něčemu novému naučit či číst zajímavé knihy. Klika od dveří divadla dává tušit zážitek z představení, zatímco klika od blázince budí obavy, kam až člověka může osud dovést. Kliku můžete mít i na hezké šaty, pokud vám otevře dveře správného obchodu či módního salónu. Jestli je dobré či nikoliv mít kliku na dobrou restauraci, záleží na úhlu pohledu – hledám skvělý kulinářský zážitek, nebo jdu zapít žal ...

A tak nás kliky, klepadla a madla vlastně doprovází celý život.

Každá taková klika má svoji důležitost.

Některé se dotkne pouze několik rukou denně – to je třeba ta domů a přeci je tak důstojná a významná. Jiné kliky se naopak dotknou stovky či tisíce rukou různých lidí denně.

Jedné kliky se dotýkáme s mírně neklidným očekáváním nového. Jiná nám umožní radostně otevřít dveře, za kterými očekáváme něco hezkého či milého.

A ano určitých klik se dotýkáme s obavou, že až otevřou dveře, nečeká nás za nimi nic dobrého.

Mnohdy je klika, které se dotkneme úplně obyčejná a mnohdy velmi zdobná či dokonce krásná. Mnohdy již nese stopy času a nespočtu rukou, které se jí kdy dotkly.

Mnohdy je lesklá a to znamená, že v prostoru, který otevírá to žije. Jindy je zaprášená a zašlá a naznačuje, že tato klika nakonec „neměla kliku“ – za těmito dveřmi už to totiž nežije.

Kdo ji asi vyrobil, kolik mu to dalo práce a na co při tom myslel a měl on sám vůbec v životě „klika“, nebo stále ještě hledá štěstí. Já při svém focení snad „klika měla“ ... i na dobré světlo.

Pojďte se podívat na některé v nich v detailu a zkusit nahlédnout, kam mne kliky zavedly.

A jelikož žijeme v době počítačové, zdalipak tedy za slovem „kliknout“ mohou vidět to pomyslné otevření ... nikoliv však dveří, ale například prezentace, která bude provázet návštěvníky vernisáže a otevírat dveře do mnohdy překvapivých prostor.

Na výstavu fotografií Vás srdečně zve

Lucie Pokludová

Lucie Pokludová

Osobní motto

„Fotoaparát je jediný přítel, který je s Vámi tiše a přesto Vám rozumí a dokáže vidět svět Vašima očima.“

Fotografování je mým koníčkem až od vysokoškolských let. V té době se mi dostávají do ruky první fotoaparáty. Zrcadlovky Kijev a Practica jsem si nejprve půjčovala. Dědeček mne naučil vyvolávat černobílé fotografie a objevit svět vývojky a ustalovače v temné komoře. Fotoaparát se mi stal nerozlučným přítelem při cestování, focení přírody a všeho, co mne zaujalo. Malý a skladný kompaktní Olympus, který jsem sdílela s manželem však brzy získal „konkurenta“ v podobě zrcadlovky Canon, nejprve analogové a následně dalších již digitálních.

Pozvolna jsem se vyzbrojila sadou objektivů a začala se vydávat za dobrým světlem, krásou detailů rostlin a přírodnin, na focení hezkých míst, ale i automobilů a motocyklů veteránů. V posledních letech jsem se zaměřila možná ještě více na detaily řemeslného umu – tentokrát mne oslovily kliky, madla, klepadla a vůbec vše čím se dají otevřít nejen skutečné prostory, ale i nové náhledy na svět a obzory. Často mne překvapí nejen jejich mnohotvárnost, krása či nápaditost provedení. Díky tomu, že jsem si před pár lety pořídila barzoje a se můj svět relaxu s fotoaparátem a psem, jakožto „sociálním lepidlem“, stal dokonalým. Fotím ráda a hodně. Ani rodina není focení ušetřena, takže dcera a syn si snad nebudou stěžovat, že nemají zdokumentované své dětství. Do pomyslného alba jsem přiřadila, díky svému sportovně založenému manželovi, i fotky z vrcholů hor, lyžování, cyklovýletů a v posledních letech i manželovy jízdy na divoké vodě. Kdyby byl svět ještě analogový, zřejmě už bych měla zaskládaný filmy a fotografiemi celý dům a žila částečně v tmavé komoře.

V předkládaných sériích fotografií se Vám nyní pokusím ukázat malinký kousíček z mého fotoarchívu, tentokrát tiše obdivující technickou zdatnost a umění zámečnicků, kovářů či ještě šířeji výrobců klik, madel, klepadel. Ne nadarmo se používá přísloví „mít v životě kliku“ a to jak na dobré lidi, tak na okamžiky, či krásy, které cítíte potřebu zachytit.

Nenahližte jen klíčovou dírkou - stačí stisknout kliku, otevřít oči světu a stisknout spoušť fotoaparátu – prosím račte vstoupit - pomyslné dveře se otevírají.

Lucie Pokludová, Dr. Mgr., absolventka Přírodovědecké fakulty Masarykovy Univerzity, kde v současnosti působí jako externí vyučující a současně pracuje jako hodnotitel veterinárních léčiv se specializací na antimikrobika na Ústavu pro státní kontrolu veterinárních biopreparátů a léčiv. Zastupuje ČR při mezinárodních jednáních k antimikrobikům, včetně rezistence k nim., či sledování jejich spotřeb u zvířat. Je autorkou, či spoluautorkou řady publikací v tuzemských i zahraničních odborných periodících. Pravidelně přednáší doma i v zahraničí. Na sklonku roku 2020 vydala v nakladatelství Springer první díl knižní publikace - Antimicrobials in Livestock: Regulation, Science, Practice, na počátku roku 2025 pak vyšel druhý díl Antimicrobials in Livestock: Choice of Prevention and treatment. Ač její rodinné kořeny zasahují do několika zemí Evropy, narodila se a žije se svojí rodinou v Brně.